

Morarul

Nicolae Labiş

Melodiile, cupele pline,
Orele zilei, ritmate-n poeme
M-au gonit şi pe mine
Pentru o vreme.

Am găsit moara deschisă în sat,
Adică la marginea satului, scundă,
Moara cu glas răguşit şi cântat
În scrâşnet de piatră şi plânset de undă.

Plutea înăuntru o spuză amară
Şi-afară, la geam, luceau dulce caisele.
Mulţi oameni îşi mai macină-n moară
Grâul şi visele!

Morarul era un bătrân filosof,
Ştia ce-i în ţară şi ce-i mai departe,
În Lună sau Marte,
Şi nu cugeta la moarte.

Dar moara deschisă în sat,
Adică la marginea satului, scundă,
Are un glas răguşit şi cântat
În scrâşnet de piatră şi plânset de undă.

Morarul şi el cântă, plânge aproape
Un rai pitoresc ori aproape-un prăpăd.
Privirile-i duse prin geam ori prin ape
Nu ştiu ce văd ori nu văd.

Cântă, morarule, plângi!
Eu îmi plâng până şi-un vis ce se leagă,
Până şi-un dor! Tu să plângi, să te frângi
Pentru viaţa-ţi întreagă.

Căci aş cere prea mulţi să mai fie
Ori nu!
Roşi de iubire, asemenea mie.